

MỘT GÓC RIÊNG VÔ CẢM

Tác giả: Minh Diện

Trời bừng sáng sau cơn mưa đêm... Bầu không khí tươi mát ùa vào căn phòng trực cấp cứu của bệnh viện. Cô y tá trẻ mặc bộ blue trắng nhận ca trực, cô vừa lật cuốn sổ ghi chép của ca trước vừa sửa lại bình hoa tươi trên bàn. Hai má cô ửng hồng, đôi mắt long lanh và làn môi xinh tươi như hoa hồng mới nở. Cách đó không xa, ông bác sĩ tuổi trung niên ngồi trước bàn làm việc của mình, mỉm cười nhìn dòng chữ "Thầy thuốc như mẹ hiền" uốn bằng đèn huỳnh quang màu đỏ tươi rực rỡ vừa mới sẫm.

Bỗng một chiếc xe gắn máy phóng thẳng tới cửa phòng cấp cứu. Gã lái xe mặt mày bặm trợn, ngồi sau là cô gái mặc mỗi chiếc áo nịt, phần son nhòe nhoẹt. Cô ta đang ôm một thằng bé chừng mười tuổi được quấn trong cái áo khoác phụ nữ loang máu. Gã lái xe giật thẳng bé trên tay cô gái rồi bồng vào trong phòng, nói với cô y tá:

- Bác sĩ ơi cấp cứu!...

Cô y tá rời mắt khỏi cuốn sổ:

- Sao vậy?

- Thằng bé bị tai nạn giao thông!

- Anh là bố nó à?

- Không, tôi lái xe ôm...

- Thế còn cô kia?

Cô y tá liếc mắt về phía cô gái ăn mặc hở hang đứng ngoài cửa rồi bĩu môi cau mặt! Nước mưa đã cuốn trôi lớp son phấn rề trên mặt cô ta để lộ ra lớp da nhợt nhạt. "Trông chẳng khác gì gái điếm đứng đường mặt hạng. Vào nơi công cộng mà dám phô ra như thế à!?" - Cô y tá nghĩ.

Quả thật cô gái mặc áo ngực ấy là một gái điếm nghèo, sáng sớm nay cô đang đi xe ôm của gã kia về phòng trọ thì gặp thằng bé bị tai nạn nằm ngất bên đường. Chiếc xe nào đã quẹt phải nó rồi bỏ chạy luôn. Thương hại, cô cởi áo khoác quấn cho thằng bé rồi cùng anh xe ôm đưa nó đến đây.

Gã xe ôm bối rối liếc qua cô gái, ấp úng trả lời cô y tá:

- À! Cô này...

Cô y tá xinh đẹp không thèm nhìn hai người, cất giọng lạnh lùng:

- Sang bên kia làm thủ tục nhập viện.

Gã xe ôm đặt thằng bé xuống thêm, rồi chạy sang dãy nhà đối diện. Người bảo vệ chỉ cho gã cái lỗ hình vuông bằng hai bàn tay trên tấm kính dày, chung quanh bịt lưới sắt. Gã khom lưng nhìn vào trong ô vuông đó, thấy gương mặt hồng hào của người nữ nhân viên ngồi sau chiếc bàn chất đầy sổ sách. Gã nhũn nhặn:

- Chị ơi, cho tôi làm thủ tục nhập viện...

Người phụ nữ không ngẩng mặt lên, nói máy móc:

- Tên gì? Họ khẩu? Chứng minh nhân dân?...

- Dạ... thằng nhỏ mà!...

- Thằng nhỏ à?... Anh là gì của nó?

- Tôi lái xe ôm... Thấy nó bị tai nạn nên chở tới đây.

- Rắc rối đây! Sao anh không gọi bố mẹ nó tới làm thủ tục nhập viện?

Gã xe ôm nói lấp bắp:

- Tôi đâu biết bố mẹ nó... Vớ lại gấp quá! Cấp cứu mà!

- Thôi được! Nộp tiền tạm ứng viện phí.

- ... Bao nhiêu chị?

- Hai triệu.

Gã xe ôm ngần ra, hấn biết trong túi mình có chưa tới hai trăm ngàn. Gã móc hết tiền ra rồi nói với chị nhân viên:

- Tôi chỉ có bi nhiêu... Chị làm ơn cho thằng bé nhập viện, rồi tôi sẽ tìm bố mẹ nó tới thanh toán.

- Không được! Anh không biết bố mẹ nó thì làm sao mà tìm?

- Chị làm ơn... Thằng bé sắp chết!...

- Đã bảo không được! - Chị nhân viên gắt, cộc cằn máy móc - Bệnh viện đã quy định.

Gã xe ôm đành chạy trở lại phòng cấp cứu, hỏi cô gái điếm:

- Cô có tiền không?...

Cô gái khẽ quay đi, moi trong chiếc áo nịt ra mấy tờ bạc được xếp cuộn chặt rồi đưa cho anh xe ôm. Anh ta mở ra: Chưa tới trăm ngàn!...

- Bi nhiêu nhằm nhò gì? - Anh xe ôm lắc đầu cau mặt.

Mặt anh xe ôm xám ngắt, mắt đỏ ngầu, hai hàm răng nghiến chặt của anh ta như muốn nhai nát cái gì đó...

Cô gái điếm nhìn bộ mặt cau có của anh ta mà phát sợ, nói như phân trần:

- Đêm qua mưa... tôi không có khách...

Thằng bé nằm dưới thềm kêu khóc thảm thiết. Nhìn nó thật thê thảm: Chiếc quần đùi rách tướp để lộ ra cẳng chân dập nát, da thịt chỗ đó bầy nhầy. Máu vẫn chảy từ vết thương chưa được băng bó. Da thằng bé bợt nhợt như con cá ươn, ngực thoi thóp và đôi mắt long lanh đảo nhìn mọi người như cầu cứu. Trong túi áo ngực của nó còn thò ra xấp vé số ướt nhẹp. Gã xe ôm nhìn thằng bé mà ứa nước mắt. Gã chột quý mọp xuống trước mặt ông bác sĩ, hai tay cầm mấy tờ bạc cô gái điếm vừa đưa đội lên đầu:

- Tôi lạy bác sĩ! Bác sĩ làm ơn cứu thằng bé!...

Khuôn mặt đen sạm của gã xe ôm méo mó khổ sở. Ông bác sĩ ngoảnh mặt đi chỗ khác, nhip nhíp chân phải...

Gã xe ôm biết có quý xin cũng không được. Gã đứng dậy nói với cô gái điếm:

- Thôi được! Cô trông thằng bé, để tôi đi cầm đờ chiếc xe vậy.

Cô gái điếm lau nước mắt:

- Hay anh... để em qua phòng bên kia... bán máu?

Gã xe ôm nhìn lướt qua thân hình gầy gò của cô gái, lắc đầu:

- Cô thì có bao nhiêu máu mà bán? Chưa chắc họ đã chịu mua...

Gã nói xong hấp tấp chạy ra cửa bệnh viện.

Lúc ấy phòng cấp cứu tiếp nhận thêm mấy bệnh nhân: Một cô gái tự tử vì thất tình, một anh chàng say rượu bị trúng gió và một người đàn ông bị nhồi máu cơ tim - ông này được đưa tới bằng xe hơi Mercedes kèm hai Honda hộ tống. Người thân của ông nhà giàu đứng chặt phòng cấp cứu. Bà vợ mập mạp của ông ta nhanh nhẹn dúi vào tay bác sĩ và cô y tá mỗi người một phong bao:

- Tồn kém bao nhiêu cũng được, bác sĩ mau mau cứu sống chồng tôi.

Ông bác sĩ vội vã rời cái bàn như bị bắt vít từ sáng, cô y tá cuống quýt đẩy băng ca... Ông bệnh nhân "đại gia" được đưa thẳng vào phòng chăm sóc đặc biệt không cần qua thủ tục nào.

Trong khi đó, thằng bé bị bỏ quên ngoài thềm cùng cô gái điếm.

... Ánh mặt trời rực rỡ chiếu xuống sân bệnh viện. Ba lá cờ phấp phới tung bay trên đỉnh cột thép không rỉ, trên cùng là cờ đảng, giữa là cờ tổ quốc và dưới cùng là cờ bệnh viện với hình con rắn mổ cái cốc thủy tinh.

Cuộc chào cờ buổi sáng thứ hai của cán bộ nhân viên bệnh viện vừa kết thúc. Người thân của những bệnh nhân nghèo kéo nhau tụ tập dưới chân cột cờ để nhận cơm, nhận cháo từ thiện của một sư bà mang tới.

Đang múc cơm cháo cho mọi người, sư bà bỗng nghe tiếng kêu rên của thằng bé từ phòng cấp cứu vọng ra.

Bà ngừng tay lắng nghe... tiếng kêu rên càng lúc càng rõ hơn... Bằng tâm thức của một người tu hành, sư bà thấu hiểu tiếng kêu tuyệt vọng của một sinh linh. Bà vội trao công việc phát cơm cháo cho người khác rồi chạy tới.

Thằng bé đã kiệt sức, mắt nhắm nghiền... Cô gái điếm bắt lực ngồi bên cạnh. Sư bà cúi sát xuống khuôn mặt trẻ thơ trắng bệch:

- Nam mô A Di Đà Phật!...

Thằng bé mở mắt nhìn bà sư, nước mắt nó ứa ra. Sư bà nhìn chiếc áo phụ nữ vấy máu, rồi liếc qua cô gái ốm yếu ăn mặc hở hang phong phanh... Bà hiểu ngay sự tình, liền quay lại chỗ phát cơm cháo từ thiện, nói với mọi người:

- Thừa quý vị! Trong kia có một đứa trẻ đang hấp hối vì không có tiền nhập viện. Tôi biết quý vị ở đây cũng không giàu có gì...

Sư bà chỉ nói được như vậy. Những người nghèo khó lại có trái tim nhạy cảm - họ hiểu ngay điều sư bà muốn nói và việc cần làm. Thế là chiếc vung nồi cháo từ thiện biến thành thùng công đức...

Vừa lúc đó gã xe ôm trở về, mặt mướt mồ hôi. Gã đã cầm được chiếc xe gắn máy là cần câu cơm của gia

đình, phải năn nỉ mãi mới được triệu rưỡi, cộng với số tiền của gã, của cô gái và lòng hảo tâm của nhiều người nghèo, may quá được hơn hai triệu! - Đủ ứng tiền nhập viện cho thằng bé.

Mọi người thờ phào nhẹ nhõm, ngồi quây quần bên nhau ở góc sân chia nhau húp những bát cháo từ thiện.

Bống cô y tá xăm xăm đi tới nói với gã xe ôm:

- Thằng bé cần phải tiếp máu. Nhóm máu O...

- Trời! - Gã xe ôm thốt lên! Thần thờ đặt bát cháo đang húp dở xuống nền gạch...

Bầu không khí như chết lặng trước tình huống bất ngờ. "Cô gái điếm bống" lên tiếng:

- Máu O à!?... Tôi nhóm máu O!...

Nói xong, cô nhanh chóng theo y tá vào phòng hiến máu. Gã xe ôm cũng vội vã bước theo...

Nửa giờ sau gã xe ôm dìu "cô gái điếm" ra. Trên gương mặt nhợt nhạt của cô hé nở nụ cười.

Minh Diện